

Tijgerlelie en monnikskap

(WOLFSBANE)

Toneelspel in twee bedrijven

door

GEORGINA REID

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TIJGERLELIE EN MONNIKSKAP - WOLFSBANE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGINA REID** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Joan Meerdijk - beeldhouwster, ca 45

Rutger - haar man, ca 50

Luuk - hun zoon, ca 20

Oma (mevrouw Zwartjes) - ca 70

Mevrouw Kok - ca 50

Sandra - haar dochter, ca 16

EERSTE BEDRIJF

Scene 1 Een ochtend in September

Scene 2 Twee weken later

TWEEDE BEDRIJF

Scene 1 De volgende Zaterdag, 's ochtends

Scene 2 Dezelfde dag, 's middags

DECOR:

De keuken van de familie Meerdijk op een ochtend in September. Het is een grote gezellige ruimte met veel sfeer, ondanks de arbeidbesparende apparaten. Tegen de achterwand is een aanrecht onder een groot raam, met planten in de vensterbank en een glimp van de tuin erachter. De inrichting bestaat uit een servieskast, voorraadkast, koelkast, fornuis en keukenkastjes, tegen de wanden links en rechts. In het midden staat een tamelijk grote tafel met drie comfortabele eetstoelen. Naast de servieskast staat een krukje. Rechtsachter een deur naar de tuin en linksachter een deur naar de hal.

EERSTE BEDRIJF

(Scene 1)

Als het doek opgaat staat Joan Meerdijk bij het aanrecht iets te tekenen wat zij buiten ziet. Ze is een knappe maar nogal slordige vrouw, gekleed in ochtendjas. De ketel staat te stomen en er komt flink wat rook uit de broodrooster die op een keukenkastje staat. Na een ogenblik komt Luuk van links in pyamabroek binnenstormen. Hij rent naar het fornuis, zet de ketel af en daarna de broodrooster, vliegt met het verbrande brood naar de deur rechts en gooit het in de tuin. Hij zwaait wild met zijn armen om de stank te verdrijven, gaat met een boos gezicht achter zijn moeder staan en zegt met harde stem:

Luuk: Moeder!

Joan: *(nog aan het tekenen)* Mm?

Luuk: *(trekt haar het tekenboek uit de handen)* Moeder!

Joan: *(geschrokken)* Nou! Waarom doe je zo wild? Is er iets mis?

Luuk: Ik weet niet of het mis is, maar het is wel irritant.

Joan: Wat is irritant?

Luuk: Dat jij hier staat te tekenen, terwijl de ketel staat droog te koken en de toast helemaal verbrandt.

Joan: Ojee! Sorry hoor. Ik zag toevallig die eekhoorn in de tuin en ik moest hem gewoon op papier zetten. Kijk eens, mooi hè?

Luuk: *(werpt er een korte blik op)* Niet half zo mooi als een bord met gebakken eieren.

Joan: Och, arm schaap, je hebt honger. Nou, ik moet deze schets afmaken; het wordt een onderdeel van die fries met dieren die ik aan het maken ben voor de kinderkapel. *(zij pakt het schetsboek terug)* Waarom bak je zelf niet een paar eieren?

Luuk: Omdat de koekepan vol zit met aangebrande uien. Dat is nog van pa zijn poging om zelf zijn warme hap klaar te maken gisteravond. Kijk! *(hij laat haar de aangebrande koekepan zien)*

Joan: O, ik dacht al, wat ruik ik toch. Als je even wacht, dan maak ik hem zo schoon.

Luuk: Laat maar zitten. Ik heb er al geen zin meer in. Ik neem wel wat corn flakes. *(hij pakt corn flakes uit de kast, doet er wat van in een kom, gaat aan de tafel zitten, schenkt er wat melk op, kijkt rond, staat op en pakt de suiker van de keukenkast, gaat zitten, ziet dat hij geen lepel heeft, staat weer op en haalt er een uit de la)* Ik kan dat maar niet snappen. Weet je dat er bij ons in het studentenhuis een meisje is, dat geregeld een vier-gangen diner kookt op zo'n kookplaatje op haar kamer? In deze keuken staan allemaal wonderen van moderne

techniek en jij bent hier nooit lang genoeg om zelfs maar een ei te koken.

Joan: Lieve schat, ik heb geen tijd om te koken. Ik ben pas op de helft met een heel grote opdracht, en het moet klaar zijn voor oktober. Het is heel belangrijk.

Luuk: Belangrijker dan te zorgen dat je gezin te eten krijgt?

Joan: Nou, je hoeft toch geen honger te lijden? Er is altijd wel een salade en oma kan heel goed boeren-omelet klaarmaken.

Luuk: Natuurlijk kan ze dat heel goed. We hebben al twee weken niks anders gehad. (*Rutger Meerdijk komt rustig op door de deur links. Hij is ook gekleed in ochtendjas. Hij is een kalme, aardige man van ca 50, met een soort droge humor*) Ha, pa, raad eens wat we voor ontbijt krijgen. Eekhoorn!

Rutger: (*kijkt over Joans schouder*) Prachtig.

Joan: Hij zat toch zo mooi stil te poseren voor mij, hè - totdat Luuk iets te eten kwam vragen.

Luuk: O, sorry hoor, dat ik zo'n gezonde eetlust heb.

Joan: (*gaat verder met tekenen*) Ik wed, dat dat meisje met dat kookplaatje nooit een opdracht heeft gehad om de kop van de minister-president te boetseren.

Luuk: Okee, daar heb je gelijk in. En denk maar niet, dat ik niet trots op je ben. Ik ben al heel vaak te eten gevraagd alleen maar omdat jij zo beroemd bent. Maar op dit moment zou ik heel graag een stevig ontbijt voorgezet krijgen, om het maar eens over basisbehoeften te hebben. Weet je dat ik 's nachts huilend wakker word uit heimwee naar mevrouw Speelman?

Rutger: Speelman? Was dat die met....?

Luuk: Ja, zij was diegene die 's zaterdags altijd zo'n gigantische biefstuk met patat maakte en bitterkoekjespudding toe. Ooh. Jammer genoeg moest ze naar Australie, naar haar dochter die een baby kreeg.

Rutger: O, dat was mevrouw Speelman. Wie was dan die vrouw met die geplukte wenkbrauwen en dat haarnetje?

Luuk: Gossie, ja, dat was toch Ida, of niet? Ik heb nooit geweten hoe ze nog meer heette. Wat ze ook kookte, ze gebruikte altijd alleen maar de juspan en ze was heel royaal met peper. Waar is die eigenlijk gebleven? (*Rutger gaat thee zetten*)

Rutger: Ze kreeg ruzie met oma, geloof ik. Dat krijgen ze allemaal, is me opgevallen.

Luuk: (*grinnikend*) Dat oude strijdros. Ik vind het prachtig zoals zij op een botsing aanstuurt. Was je erbij, toen ze mevrouw Muntendam verweet dat ze op de maaltijden bezuinigde?

Rutger: Ja, verdikkeme. Mevrouw Muntendam was de beste kok die we

ooit gehad hebben en ik vond het prima dat ze ook nog zuinig was. Je grootmoeder heeft ons meer huishoudsters weggejaagd dan me lief is, en als ze met de volgende weer begint....

Luuk: *(aangenaam verrast)* O, hebben we een nieuwe aangenomen?

Rutger: Dat zou ik toch denken. Je moeder is gisteren naar het uitzendbureau geweest in de stad, hè schat?

Joan: *(met moeite haar blik van het schetsboek losmakend)* Huh, wat?

Rutger: Dat je naar het uitzendbureau bent geweest om een huishoudster aan te nemen.

Joan: *(slaat geschrokken een hand voor haar mond)* Oooh!

Luuk: Moeder, je hebt het vergeten!

Joan: Ik ben naar een tentoonstelling geweest en daar stond zo'n afschuwelijk beeld, ik heb nergens anders meer aan gedacht. O, het spijt me vreselijk, jongen. Volgende week ga ik er echt heen.

Luuk: *(boos)* Volgende week? Denk je, dat ik het nog een week kan uithouden op boerenomelet en een slaatje? Mens, jij hebt ook helemaal geen hart, hè!

Joan: Misschien wil oma wel een vleestaart voor ons bakken.

Luuk: Die vleestaarten van oma zijn niet te eten- een vieze grijze brij met klonten. Weet je wat de moeilijkheid is met jou, jij weet niet eens wat je eet.

Rutger: Nou, kalm aan, jongen, wind je maar niet zo op.

Luuk: Je jaagt ons nog allemaal van huis, dat meen ik. Ik heb Harry geschreven en ik heb hem bijna gesmeekt of ik bij hun kon logeren. En pa moet iedere keer naar de cafetaria als hij zin heeft in een warme hap; oma zoekt haar toevlucht bij de D.C.65 .- en jij blijft maar staan hameren op zo'n brok graniet, je hoort en ziet niks meer en leeft op brood met kaas. Het is niet te geloven! *(hij gaat stampend links af en slaat met de deur)*

Rutger: *(schenkt rustig twee koppen thee in)* Ik vraag me altijd af, wat ze toch bedoelen, als ze zeggen dat we niet meer met elkaar kunnen communiceren. Het lijkt me, dat onze zoon maar al te goed kan communiceren. Wat is die D.C.65 waar je moeder haar toevlucht moet zoeken? Is dat zo'n vliegtuig waar ze een restaurant van hebben gemaakt?

Joan: Dat is het Dag Centrum voor vijfenzestigplussers. AOW-ers kunnen daar heel goedkoop een warme maaltijd krijgen. Mijn moeder gaat er twee keer in de week naar toe.

Rutger: Misschien moest ik dan maar een baard aan plakken, dan kan ik mee naar binnen sluipen.

Joan: Rutger, het spijt me echt dat ik zo'n slechte huisvrouw ben. Het is vast vreselijk om getrouwd te zijn met iemand die beelden produceert

in plaats van verrukkelijke schotels. Toen je me vroeg had ik je moeten waarschuwen dat koken helemaal onderaan op mijn lijstje stond. En ik vergeet steeds allerlei belangrijke dingen en de halve tijd ga ik zo in mijn werk op dat ik niet eens tegen je praat!

Rutger: Dat is geen slechte eigenschap, dat is een deugd. Het leven van een advocaat is vol met mensen die de hele dag tegen hem aan praten. Ze staan in de rij om hun klaagliederen aan mijn veelgeplaagde oren toe te vertrouwen. Ik kom gewoon in de hemel als ik thuis kom bij mijn stille vrouw.

Joan: Ik was als kind al zo stil. Misschien wel, omdat mijn moeder altijd zat te bekvechten met mijn vader.

Rutger: En ze heeft haar mondje zo goed leren roeren, die krijgt ze van haar leven niet meer stil.

Joan: *(met een glimlach)* Daar ben ik ook bang voor.

Rutger: Jullie tweeën maken nooit ruzie. Is dat eigenlijk niet onaardig van jou, als ze zo van bekvechten houdt?

Joan: Misschien wel. Maar Luuk zorgt wel, dat ze aan haar trekken komt. Hij gaat altijd overal op in.

Rutger: Ja, die is net zo erg. *(Oma komt rechts op. Ze is een kwieke dame van 70 en is niet in ochtendjas. Ze kleedt zich beter dan haar dochter Joan)*

Oma: O, ben je eindelijk op? Weet je wel, dat het al over tien is?

Rutger: Ja hoor. Maar mag een man niet uitslapen op Zaterdag?

Oma: Je mist het beste deel van de dag. De tuin is op zijn mooist als de dauw nog niet is opgetrokken. *(Joan schenkt haar een kop thee in)* Is dat thee of koffie?

Joan: Dat weet ik niet. *(ze ruikt er aan)* Thee, geloof ik.

Oma: Laat dan maar. Ik lust alleen maar kruidenthee. Rutger, je hebt zwarte vlieg op de viburnum. Waar is Luuk? Nog in bed? *(Joan raakt verdiept in haar bibliotheekboek)*

Rutger: Nee, hij heeft al wat corn flakes gegeten en is toen weggegaan.

Oma: Corn flakes? Dat is toch niks voor een jongen in de groei?

Rutger: Dat vond hij zelf ook. Hij is kwaad weggerend, omdat Joan gisteren vergeten is achter een huishoudster aan te gaan.

Oma: Tsjee, Joan, ik weet niet waar jij je verstand hebt zitten. Dat betekent zeker, dat ik weer een vleestaart moet bakken, hè?

Rutger: Kun je niets anders klaar maken, moeder?

Oma: Nee, dat kan ik niet. Trouwens zo'n vleestaart kan ik ook niet al te best. Toen ik jong was leerden ze ons dat niet. *(opfleurend)* Ik zal de slager moeten bellen. Die zal wel een beetje koeltjes doen na die woordenwisseling van vorige week.

Rutger: Hadden jullie ruzie?

Oma: Ja. Ik zei tegen hem, dat-ie ondergewicht had gegeven.

Rutger: En was dat ook zo?

Oma: Nou, eh, nee. Luuk had een grote portie aan Tijgerlelie gegeven. Maar dat zal ik nooit toegeven. Je moet je niet verontschuldigen bij winkeliers.

Rutger: Tartaar is toch ook veel te goed voor een kat. Je moet de slager om orgaanvlees vragen.

Oma: Dat heb ik gedaan, één keer. Je had eens moeten zien hoe Tijgerlelie ernaar keek! Ik heb nog nooit zo'n beledigde kat gezien. *(Luuk komt links op met een brief en een krant)*

Luuk: Goedemorgen oma. Er is een brief voor je, mam. *(hij legt de brief naast het bord van Joan en vouwt de krant open)*

Joan: Dankjewel, jongen.

Oma: Luuk, ik vind niet dat je er fatsoenlijk uitziet.

Luuk: Ik krijg ook geen goed voorbeeld van mijn ouders.

Oma: Die hebben tenminste nog een ochtendjas aan en zijn netjes bedekt.

Luuk: Ik ben toch ook netjes bedekt. God, als je ziet hoe sommige lui op de universiteit er bij lopen...

Oma: Het kan me niet schelen wat je op de universiteit uitspookt. Daar verwachten ze ook niet anders. Hier wel. En als er zo'n keurig opgevoed jong meisje het tuinpad op zou komen en jou in je nachtkleding zou aantreffen...

Luuk: Wat voor keurig opgevoede jonge meisjes verwacht je allemaal?

Oma: Nou, de dominee stuurt alsmaar meisjes hierheen om voor je moeder te poseren. Het is allemaal niks, maar de dominee geeft het niet op.

Joan: *(staart op haar brief)* Niet te geloven!

Luuk: *Wat* is er niet te geloven?

Joan: Ik schijn een huishoudster te hebben aangenomen.

Rutger: Mooi zo! Waar heb je die opgedoken?

Joan: Geen idee.

Oma: Belachelijk!

Joan: Ik heb haar kennelijk geschreven.

Oma: En weet je dat niet meer?

Joan: Nee.

Luuk: Hoe heet ze?

Joan: *(kijkt het na in de brief)* Mevrouw Kok.

Luuk: Dat is toepasselijk! Ik hoop, dat ze haar naam eer aandoet.

Rutger: Laat eens zien. *(hij neemt de brief aan en leest hardop)*: "Beste mevrouw Meerdijk, Hartelijk dank voor uw brief van de tiende jl. Gaarne zal ik bij u in dienst treden als huishoudster voor u en uw gezin

en naar ik hoop tot volle tevredenheid. Ik zal in de loop van de ochtend van 14 september arriveren. Hoogachtend, Trees Kok. PS Sandra kan zo nodig bij mij in bed".

Oma: Wie is die Sandra nou weer? Een kat?

Luuk: Ik denk eerder dat het een kind is. Een groezelig lieverdje met een ragebol en een snotneus.

Rutger: Dat denk ik ook. Joan, hoe ben je aan dat mens gekomen?

Joan: (*zenuwachtig handenwringend*) Eens even denken, laat me nou eens even denken.

Rutger: "Uw brief van de tiende". Waar was je op de tiende? Dat was vorige week Dinsdag. Luuk, kijk eens op de kalender. Waar was je moeder Dinsdag?

Luuk: (*kijkt op de kalender aan de muur rechts*) Bij de tandarts.

Joan: Bij de tandarts? O ja, natuurlijk, bij de tandarts. In een van die tijdschriften die daar lagen stond een advertentie en omdat ik zo lang moest wachten, heb ik er daar nog op geschreven. Ik moet hem op de bus hebben gedaan, maar ik kan me niet herinneren dat ik er een postzegel op heb geplakt.

Rutger: Maar wat stond er dan in die advertentie?

Joan: Dat weet ik niet meer. Zo iets van, dat ze intern wilde. "Ervaren huishoudster, goede kokkin" geloof ik dat er stond.

Oma: Maar die Sandra; stond er iets in over een kind?

Joan: Dat geloof ik niet, maar ik weet het niet zeker.

Rutger: Hoor eens, Joan, ik ben best gek op kinderen, maar ik wil niet opgezadeld worden met zo'n dreumes, dat door het hele huis dribbelt en overal aanzit met van die pikhandjes.

Joan: Misschien komt ze wel per ongeluk in mijn atelier. Daar zijn heel gevaarlijke gereedschappen- of misschien valt er iets bovenop haar.

Luuk: En hoe moet ik nou studeren als er zo'n hummel aan mijn knieën hangt?

Oma: Nee hoor, veel te vermoeiend. En kleine kinderen hebben altijd wel iets onder de leden. Mazelen of waterpokken en bij het minste of geringste krijgen ze huiduitslag. Ik vind dat je het beste maar direct terug kunt schrijven, dat je je bedacht hebt en dat je haar niet wilt hebben.

Joan: Ja, misschien wel.

Rutger: Ik denk, dat het te laat is om te schrijven.

Oma: Hoezo? De hoeveelste is het dan vandaag?

Luuk: (*kijkt op de kalender*) De veertiende.

Rutger: (*leest de brief*) "Ik zal in de loop van de ochtend van veertien september arriveren."

Luuk: Jemig! Ze komt vandaag!

Rutger: In de loop van de ochtend!

Joan: Maar dat kan niet!

Luuk: Wedden dat ze *net* de straat in komt, met jouw brief in de ene hand en het kleverige knuistje van Sandraatje in de andere?

Joan: Wat moet ik in godsnaam tegen haar zeggen?

Oma: Dat je van gedachten veranderd bent.

Joan: Ze zal denken, dat ik niet goed wijs ben.

Rutger: Zeg maar, dat je al iemand anders hebt.

Joan: Hoe kan ik dat nou zeggen? Ik heb haar de baan aangeboden-geloof ik.

Luuk: Grote goden, *weet* je dat niet eens?

Joan: Je hoeft me niet op te eten! Ik kon alleen maar aan de tandarts denken en ik zat te trillen van angst. Ik kan alleen maar zeggen, dat ik *geloof*, dat ik haar die baan heb aangeboden, haar brief bevestigt dat ook.

Luuk: Nou, dan zeg je maar, dat ze pa een baan hebben aangeboden in Amerika en dat we allemaal over tien dagen vertrekken.

Joan: En dan sta ik daar te blozen en te stamelen. Ik kan helemaal niet liegen. (*links achter klinkt de deurbel, luid*) Oh, daar zul je haar hebben!

Rutger: Kijk toch niet zo angstig. Misschien is dat mevrouw Kok helemaal niet. Misschien is het wel weer een van dominees maagden.

Luuk: Ik kijk wel even. (*hij opent de deur links op een kiertje en sluit hem meteen weer*) Maar ze is het wel! Ze kijkt met droevige, beschuldigende ogen door het glas-in-lood in de voordeur.

Joan: Rutger, wij zijn allebei nog in ochtendjas. Wij kunnen zo niet om tien uur in de ochtend naar de deur gaan.

Luuk: Kijk maar niet naar *mij*. Ik ben helemaal niet fatsoenlijk gekleed.

Oma: (*ademt vastberaden diep in*) Dan zal ik het wel met haar afhandelen.

Joan: O, moeder, wil je dat doen? Je bent fantastisch.

Luuk: Wat ga je tegen haar zeggen?

Oma: Wat jij voorstelde. Dat we over tien dagen allemaal naar Amerika gaan. En kom niet te voorschijn, jullie, of ze zal denken, dat dit een inrichting is voor halve garen. (*Oma gaat links af*)

Luuk: God zegene die oude vechtjas.

Rutger: Luuk, wil jij wel eens een beetje meer respect tonen voor je grootmoeder.

Luuk: Ik heb alle respect voor mijn grootmoeder. Ze is mijn grote favoriet, samen met mevrouw Speelman. Ik wou dat ik kon horen wat ze zegt. (*hij opent de deur weer op een kiertje*)

Joan: Wat zijn ze aan het doen?

Luuk: Ze staan tegenover elkaar, midden in de hal. Ze ziet er nogal indrukwekkend uit, helemaal in het zwart.

Joan: O jee, ik ben blij dat ik daar niet hoeft te staan.

Rutger: Waar is dat kind?

Luuk: Dat zie ik niet. Misschien zit ze buiten op een hutkoffer aan een lolly te sabbelen.

Rutger: Hopelijk plukt die kleine dondersteen mijn dahlia's niet af.

Joan: O, jongens, ik voel me echt rot hierover. Het is allemaal mijn schuld.

Rutger: Ik geef de tandarts de schuld. Hij heeft niet het recht om tijdschriften neer te leggen die nog geen drie maanden oud zijn.

Luuk: Mevrouw Kok zwaait met een brief- ongetwijfeld die van ma. Ze heeft een kleur als vuur. Oma is heel streng en beheerst. Ik hoor haar al zeggen "beste vrouw". Ik zou het niet wagen om "beste vrouw" te zeggen tegen een totaal vreemde.

Rutger: Sht. Praat toch niet zo veel. Ik wil horen wat ze zeggen.

Joan: *(loopt naar het raam en kijkt naar buiten)* Doe dat toch niet, ik kan het niet verdragen. Ik zou het liefst mijn kop in het zand steken tot ze weg is.

Luuk: *(doet de deur dicht)* Misschien sturen we nu wel de beste kookster van de wereld weg.

Rutger: Nou, dat risico nemen we dan maar.

Luuk: Misschien zouden we haar kunnen overhalen Sandra naar een kostschool te sturen.

Rutger: Er bestaan geen kostscholen voor peuters. Nee Luuk, je zult genoeg moeten nemen met nog een week van vleestaarten.

Luuk: Dat had je gedacht! Ik ga wel bij Harry logeren.

Joan: Er loopt iemand in de tuin.

Rutger: De man met het hardhout?

Joan: Nee, een jonge vrouw. *(Zij kijken allemaal naar buiten)*

Rutger: Die komt zeker voor jou poseren. Je hebt de dominee toch gevraagd of hij nog iemand wist?

Joan: Ik hoop het, want ze ziet er veelbelovend uit. Mijn handen jeuken gewoon om aan een nieuwe kop te beginnen.

Rutger: Ze ziet er een beetje verwaald uit. Kunnen we haar niet beter binnen vragen?

Joan: *(wijst op haar ochtendjas)* Zo?

Luuk: Gossie, ma, ze komt voor jou poseren, niet omgekeerd. Ik zal me wel op de achtergrond houden, of een handdoek over mijn schouders leggen. *(Joan doet de deur rechts open)*

Joan: *(roept)* Goeiemorgen, wil je niet binnen komen? *(Sandra Kok komt binnen. Ze is zestien jaar oud, mager en bleek maar met fijne trekken.)*

Haar kleren zijn eenvoudig en haar haar is recht afgeknipt. Ze heeft een aantrekkelijke glimlach. Haar manier van doen is erg innemend, een mengeling van verlegenheid en spontaniteit)

Sandra: Goeiemorgen. Ik hoop, dat u het niet erg vindt dat ik zomaar door de tuin liep. Het is ook zo'n mooie tuin. Ik heb nog nooit zulke dahlia's gezien.

Joan: Ja, mijn man is er ook erg trots op. Ik ben Joan Meerdijk *(ze geeft haar een hand)* en dit is mijn man en dit mijn zoon Luuk.

Sandra: *(verlegen)* Hoe maakt u het. Ik ben Sandra Kok. *(er volgt een stomverbaasd zwijgen)*

Rutger: Sandra Kok? Ben jij de dochter van - van mevrouw Kok? *(hij maakt vage gebaren in de richting van de hal)*

Sandra: Ja. Mijn moeder weet niet beter of ik zit buiten te wachten. Dat doe ik altijd.

Luuk: Waarom?

Sandra: O, ze willen mijn moeder altijd vertellen wat ik allemaal niet mag. Niet met de deuren slaan, geen vuile rand in het bad achterlaten, de radio niet te hard laten spelen. Ik wacht liever buiten tot ze dat gehad hebben. *(het is even stil)*

Rutger: Ga toch zitten.

Sandra: *(gaat op de punt van een stoel zitten)* Dank u. Wat een mooie grote keuken. Mijn moeder zal het heerlijk vinden, en ik zal hier mijn huiswerk kunnen maken zonder iemand in de weg te zitten.

Joan: Huiswerk? Naar welke school ga je?

Sandra: Ik denk, dat ik op een school hier in de buurt kom. Dat doe ik meestal. Ik ben al op vijf verschillende scholen geweest sinds mijn dertiende.

Rutger: Hoe oud ben je nu?

Sandra: Ruim zestien.

Luuk: We hadden verwacht, dat je jonger zou zijn. *(Sandra glimlacht en kijkt rond)* We dachten, dat je heel wat jonger zou zijn.

Sandra: *(bezorgd)* Jullie zijn toch niet bang, dat ik veel zal eten? Ik eet altijd maar heel weinig, hoor. En mijn moeder vraagt altijd minder loon, zodat ze dus eigenlijk voor mijn kost en inwoning betaalt. *(hun zwijgen verontrust haar)* In de weekends kan ik in 't huishouden helpen en boodschappen doen. Ik kan ook wel in de tuin werken. Ik hou van tuinieren. *(na een pauze)* Het spijt me, dat jullie dachten dat ik jonger zou zijn.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto